

היום נלמד בעזרת ה':

יומא דף ה

תנופה: הכהן והבעלים אוחזים בקרבן, ומוליכים ומביאים ומעלים ומורידים (= לרוחות השמים ולמעלה ולמטה). בקרבנות המילואים היה צריך לעשות תנופה.

פרישת שבעה איכא ביניהו וכו': מצות פרישה לא מעכבת לדורות, שהרי היו 'מתקינים' (ולא 'מפרישים') כהן נוסף שיוכל לעבוד במקומו של הכהן הגדול אם יארע בו פסול, והרי הכהן הנ"ל לא הופרש מביתו שבעה ימים, ובכל זאת אם יזדקקו לו הוא יוכל לעבוד ביוה"כ.

ריבוי שבעה, ומשיחה שבעה וכו': 'ריבוי' הכוונה לכהן הגדול שהיה 'מרובה בגדים', כלומר שהיה לובש שמונה בגדים לעומת כהן הדיוט שלובש רק ארבעה. 'משיחה' הכוונה לשמן המשחה. ביאור: כשממנים כהן לשמש בכהונה גדולה עליו ללבוש את שמונת הבגדים שבעה ימים רצופים (בשעת העבודה), וכן צריך לתת את שמן המשחה על ראשו ובין ריסי עיניו שבעה ימים רצופים.

ומנין שאין ריבוי בגדים ומשיחה מעכבים לדורות (= במינוי כהן גדול)? שנאמר לגבי יוה"כ "וְכַפֵּר הַכֹּהֵן אֶשֶׁר יִמָּשַׁח אֹתוֹ וְאֶשֶׁר יִמְלֵא אֶת יָדָיו לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו", ויש לבאר מדוע נאמר פסוק זה? אם ללמדנו שעבודת יוה"כ נעשית רק בכהן גדול והרי כל הפרשה נאמרה באהרון הכהן! אלא שלפי שנאמר "שִׁבְעַת יָמִים יִלְבָּשֶׁם הַכֹּהֵן תַּחֲתָיו מִבְּנֵי אֶשֶׁר יְבֹא אֵל אֹהֶל מוֹעֵד לְשָׂרֵת בְּקֹדֶשׁ" כלומר ששבעת ימים ילבש את הבגדים הכהן שמתמנה לשמש בכהונה גדולה אשר יבוא ביוה"כ לשרת בקודש, ולכאורה היינו אומרים שרק כהן שלבש את הבגדים במשך שבעה ימים ונמשח בשמן המשחה שבעה ימים יכול לבוא אל אהל מועד ביוה"כ (= כלומר שהוא מתמנה לכהן גדול), אבל כהן שלבש את הבגדים שבעה ימים אבל נמשח רק יום אחד או שלבש את הבגדים רק יום אחד ונמשח שבעה ימים (והוא הדין אם הוא לבש את הבגדים רק יום אחד ונמשח רק יום אחד) מניין שיוכל לבוא לאהל מועד ביוה"כ? תלמוד לומר "אֶשֶׁר יִמָּשַׁח אֹתוֹ וְאֶשֶׁר יִמְלֵא אֶת יָדָיו..." ללמדנו שאף במקרה כזה הוא מתמנה לכהן גדול.

(המשך בדף הבא ↓)

מאי טעמא דמאן דאמר כל הכתוב: הגמרא חוזרת לפרש את טעם הסובר שכל הכתוב במילואים מעבב בהן. (אין צורך לבאר את טעם הדעה החולקת, כי מניין לנו לומר שכל הכתוב בהן מעבב – אפילו דברים שלדורות לא מעבבים?).

ככה: נושא המילואים כתוב בתורה בשני מקומות. הציווי על ימי המילואים היאך לנהוג בהם – כתוב בפרשת 'תצוה', ואילו העשייה בפועל מה עשו בהם – כתובה בפרשת 'צו'.

בפרשת הציווי כתוב 'ועשית לאהרון ולבניו ככה' לעבב ולומר שכל הכתוב בהן חייב להיעשות בדיוק.

מילתא דלא כתיבא בהאי עניינא: ישנו שוני בין הפרשיות הנ"ל - לעניין החושן. בפרשת 'צו' נאמר שצריך לתת את האורים והתומים (=שמות הקודש) לתוך החושן, דבר שלא נאמר בפרשת 'תצוה'. כאמור בפרשת תצוה נאמר 'ככה' לעיכובא ולא בפרשת צו (פרשת העשייה). אם כן מניין לנו שנתנית האורים והתומים בחושן מעבבת?

פתח פתח: בפרשת תצוה כתוב 'פתח אוהל מועד' מיותר, וכן בפרשת צו. בכדי ללמד מזה על זה.

ושמרתם את משמרת: גם בפרשת צו כתוב עיכובא 'ושמרתם את משמרת' שצריך לשמור את כל הכתוב. רב אשי לומד זאת מהמילים 'כי כן צוית' (בניקוד קובוץ).

תנו רבנן: ביום השמיני למילואים הוקרבו קרבנות מיוחדים ליום המילואים: 1. מנחה 2. שלמים. 3. שעיר חטאת של ראש חודש. (היו גם עוד שני שעירים ליום המילואים אחד לחובת היום, ואחד שעירו של הנשיא נחשון בן עמינדב). ביום זה מתו נדב ואביהוא שני בני אהרון בגלל שהקטירו אש זרה, משכך היו אהרון ושני בניו הנותרים אוננים, ואון (=ביום המיתה) אסור באכילת קודשים. אבל משה רבינו נצטווה מפי הקב"ה בהוראת שעה ליום זה, שהכהנים יאכלו את הקורבנות של היום.

ולכן אמר להם א. 'קחו את המנחה.. ואכלוה.. כי כן צוית' (ניקוד קובוץ). ב. את שעיר ראש חודש הם שרפו, ומשה רבינו קצף על כך מדוע לא אכלו אותו כפי שנצטוו 'אכל תאכלו אותו כאשר צוית'. אך האמת שמשה רבינו טעה בכך, כיון שאת שעיר ראש חודש שאינו קשור למילואים לא הותר להם לאכול באינות. ג. לאחר מכן אמר להם על

קרבן השלמים 'ואת חזה התנופה ואת שוק התרומה תאכלו.. כאשר ציוה השם' ואל תשרפו אותו כמו בשעיר ראש חודש.

מכנסיים: בשתי הפרשיות של ימי המילואים לא מוזכר שלבשו הכהנים מכנסיים, שהם אחד מבגדי כהונה שלהם.

מקרא פרשה מעכב: משה רבינו היה צריך לקרוא לעם ישראל בתחילת ימי המילואים, את פרשת הציווי שנאמרה בפרשת 'תצוה'.

כיצד הלבישן למסבר קראי: בפרשת תצוה כתוב 'וחגרת אותם אבנט אהרון ובניו' משמע ביחד בלא להפסיק בלבישת בגד אחר בין חגירת אהרון לבניו. ואילו בפרשת צו כתוב שאהרון לבש את כל בגדיו בנפרד - 'ויחגור אותו באבנט וילבש אותו את המעיל.. האפוד וכו' ואחר כך בניו לבשו את כל בגדיהם בנפרד - 'ויקרב משה את בני אהרון וילבישם כותנות ויחגור אותם אבנט ויחבוש להם מגבעות'.

לגבי שאר הבגדים אין מחלוקת שקודם משה הלביש את אהרון ואחר כך את בניו, מכיון שבשתי הפרשיות אהרון מוזכר קודם ואחר כך בניו. אבל לגבי האבנטים המוזכרים פעם אחת ביחד, ופעם אחת בזה אחר זה - נחלקו הדעות האם הלבישם ביחד או זה אחר זה.